

[Glensgård]

Begrundelse.

Den nyordning, som regeringen gennemførte pr. 1. april 1979 for tjenestemænd, må jo siges at være en gestus uden sidestykke. Tjenestemænd kan fra denne dato søge førtidspension og kun få et nedslag på ½ pct. for hvert år, den pågældende er under 67 år.

I denne tid må særligt det offentlige jo nøje se på de økonomiske ressourcer. Derfor kan det jo undre, at regeringen på denne måde »flotter« med skatteydermidlerne.

Besvarelse (20/6 79):

Finansministeren (Heinesen):

Regler om adgang for tjenestemænd til at begære sig afskediget på grund af alder fra det fyldte 60. år med førtidspension blev indført ved lov nr. 292 af 18. juni 1969 om tjenestemandspension, der trådte i kraft den 1. juli 1969.

Der er hele tiden sket et fradrag i førtidspensionen, men på baggrund af den ved lov gennemførte efterløn til medlemmer af anerkendte arbejdsløhedskasser, der forlader arbejdslivet i alderen 60–66 år, er fradraget for tjenestemænd, der begærer sig afskediget på grund af alder med virkning fra 1. april 1979 eller senere, blevet lempet efter aftale med tjenestemandorganisationerne.

Ordningen med et lempet førtidspensionsfradrag er kombineret med en pligt for tjenestemanden til ikke at påtage sig erhvervsarbejde på mere end 200 timer pr. år. Herved understreges på samme måde som for personer, der er omfattet af efterlønnsloven, den beskæftigelsesfremmende effekt af ordningen.

Førtidspensionsordningen har hidtil bevirket en afgang på ca. 475 personer pr. år inden for det statslige forhandlingsområde.

Det er skønnet, at helpelsen af førtidspensionsfradraget næppe straks vil forøge antallet af førtidspensioneringer væsentligt, men efter 2–3 år skønnes det årlige antal afgange med førtidspension at være omtrentlig fordoblet, det vil sige ca. 950 førtidspensioneringer inden for det statslige forhandlingsområde.

I en ledighedssituation som den nuværende vil merudgifterne til førtidspensionsordningen blive mere end opvejet af sparede arbejdsløshedsdagpenge og sparet løn, som

følge af at lavere lønnede unge erstatter højere lønnede ældre. Nettobesparelsen anslås efter et par år at nå op på ca. 12 mill. kr. årlig.

De oplysninger, der foreligger for finansministeriet om førtidspensioneringer i tiden efter 1. april 1979, tyder ikke på, at de ovenfor nævnte skøn forrykkes.

Til *indenrigsministeren* (12/6 79) af:

Glensgård (FP):

»Hvilke økonomiske konsekvenser får det for henholdsvis amts- og primærkommuner at gennemføre en ordning svarende til den, der gælder for statslige tjenestemænds førtidspensionering, gennemført pr. 1. april 1979?«

(Spm. nr. 1072).

Begrundelse.

Den nyordning, som regeringen gennemførte pr. 1. april 1979 for tjenestemænd, må jo siges at være en gestus uden sidestykke. Tjenestemænd kan fra denne dato søge førtidspension og kun få et nedslag på ½ pct. for hvert år, den pågældende er under 67 år.

I denne tid må særligt det offentlige jo nøje se på de økonomiske ressourcer. Derfor kan det jo undre, at regeringen på denne måde »flotter« med skatteydermidlerne.

Besvarelse (27/6 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg er bekendt med, at folketinget i skrivelse af 12. juni 1979 har anmodet om finansministerens besvarelse af et lignende spørgsmål stillet af Leif Glensgård vedrørende den for statens tjenestemænd gennemførte ordning med et lempet førtidspensionsfradrag (spørgsmål nr. 1071), og at finansministeren i skrivelse af 20. juni 1979 har besvaret dette spørgsmål.

Der er i overensstemmelse med den for statens tjenestemænd indførte ordning gennemført en tilsvarende ordning for kommunalt ansatte tjenestemænd.

Efter oplysninger, som finansministeriet er i besiddelse af, har førtidspensionsordningen hidtil bevirket en afgang på ca. 125 personer pr. år inden for det kommunale tjenestemandsområde.